

De fleste jagthundeinstruktører har hørt ovenstående nødråb. Og har man arbejdet med jagthunde gennem mange år, er det helt sikkert, at man har mødt én eller flere, som mishandler nedskudt vildt på det skammeligste – eller ligefrem æder det med „hud og hår“.

Spørger man erfarne hundefolk til råds om problemerne, får man oftest et usikkert eller undvigende svar. Med god grund. For det eneste, der er helt sikkert i denne sag, er nemlig, at der er tale om et kompliceret problem, som har en kompleks årsagssammenhæng, og som der derfor ikke er nogen nem og enkel løsning på.

Går man på biblioteket og bladrer i tilgængelig litteratur om jagthundedressur, bliver man ikke umiddelbart klogere. Et sted står at læse, at hunden skal vænnes til at apportere rå æg, et andet sted er opskriften, at hunden apporterer „stive“ skurebørster, og et tredje sted er pigtråd omkring apportemnerne mirakelkuren.

Der er som bekendt ingen færdige opskrifter på jagthundedressur, og jeg vil da heller ikke afvise, at ovennævnte metoder måske kan hjælpe i enkelte isolerede tilfælde, men min personlige erfaring siger mig, at problemerne desværre normalt ikke løses med disse enkle midler.

Definition af begreberne

At en hund er *vildtæder* betyder, ganske som ordet siger, at den æder vildt – helt eller delvist. Og det er faktisk ikke ual-

mindeligt, at en vildtæder fortærer duer, ænder, fasaner og harer helt og aldeles. Problemet optræder oftest momentant – som regel under bestemte forhold – og det er ikke ualmindeligt, at det er begrænset til bestemte vildtarter.

Hårdmundethed dækker over hunde, som apporterer vildtet med et alt for hårdhændet greb. De synlige resultater kan spænde fra mærker efter en hjørnetand i brystkødet på en due til tilfælde, hvor vildtet nærmest er „taget ud“ af hunden.

Desuden findes der hunde, som ødelægger vildtet, uden at der umiddelbart efterlades synlige beviser herpå. Det er hunde, som „forsigtigt strammer grebet“ så voldsomt om et stykke vildt, at alle knogler på det nærmeste knuses. En erfarne jagthundemand vil kunne afsløre hunden i det øjeblik, den gennemfører forbrydelsen; under alle omstændigheder er man ikke i tvivl, når man står med en fugl i hånden, som har været igennem en sådan behandling!

Forskellige problemer - samme årsag

De to problemer har ikke nødvendigvis noget med hinanden at gøre, men det er min overbevisning, at de har rod i de samme årsager. Ligesom jeg ikke er i tvivl om, at skridtet fra hårdmundethed til vildtæderi ikke er særligt stort.

Jeg har næsten konsekvent oplevet problemer med hårdmundethed og vildtæderi under vilkår, som har så markante

fællestræk, at det ikke bare kan tilskrives tilfældigheder:

* På prøver og jagter, hvor unge og uerfarne hunde udsættes for nye terræner, fremmede mennesker og hunde, og hvor der stilles krav, som ligger over det niveau, de har været vant til.

* På prøver og jagter med meget høj sværhedsgrad og intensitet. Ofte prøver eller jagter, som blev afviklet over flere dage, og som stillede store krav til hundenes fysik og kondition. Det er ofte mod jagtens slutning, at problemerne opstår.

* Desuden har der været en tendens til, at der har været tale om hunde, som fysisk ikke har været klar til jagtarbejde – og som ofte oven i købet har været overvægtige.

* Endelig er det min erfaring, at hunde ikke har gennemgået den nødvendige dressur. Enten har føreren ikke formået at give dem den nødvendige træning og uddannelse, eller også har hundene „haft så nemt ved det“, at føreren har ment, at dressur var overflødig.

Grunddressuren repeteres ...

Det går som en rød tråd gennem ovennævnte fire pinde, at man begynder med at reparere på hundens dressur. Vi skal helt tilbage til grunddressuren. Hunden skal via en grundig repetition af grundlæggende øvelser som „sit“, „dæk“, „hinter“ og „indkald“ lære, at den ubetinget skal adlyde og arbejde for sin fører. Man indfører også konsekvent en række ▶

**Hjælp,
min hund ødelægger**

vildtet!

► såkaldte „lederskabsøvelser“, hvor man over for hunden markerer positionen som ubestridt flokfører. Disse øvelser kan fint være en del af hverdagens rutiner: Ikke spise, før tilladelse er givet, ud og ind af bilen på ordre, og ikke ind eller ud ad døren, før føreren giver lov.

Hvis hunden har været vant til meget frie hænder, kan det godt være, at den en overgang bliver lidt trykket af den konsekvente dressur, men jeg tør næsten garantere for, at det kun er en overgang. Hunden vil finde sin plads i rangordenen, og det giver faktisk en høj grad af tryghed hos en hund, at den præcist ved, hvor den befinder sig i hierarkiet.

... og apporteringstræningen

Vi skal også begynde næsten forfra med apporteringstræningen. Hvis ikke hunden har lært at apportere „fra hånd“, så skal den lære det nu. Brug en dummy eller en apportbuk omviklet med gulvtæppe. Af frygt for, at den nøgne apportbuk eller træpind på en eller anden måde måske har inviteret til hårdmundethed, undlader man helt at bruge denne.

Da hunden tidligere har arbejdet med apportering, er det forhåbentlig en let øvelse at gennemføre. Det helt centrale

er, at man ubetinget forlanger, at hunden holder apportemnet i munden uden den mindste form for tyggeri eller bare „rullen“. Hunden skal sidde med emnet, og man lader den bære på emnet over både korte og lange afstande. Der tolereres ingen slinger i valsen: I samme øjeblik hunden begynder at bearbejde emnet på den ene eller anden måde, er føreren over den: Skælder den ud, og er det ikke nok, må man have fat i nakken på den. Det er sandsynligt, at hunden taber eller spytter apportemnet ud, men man markerer blot sin position som leder ved at forlange ny opsamling omgående. Man giver naturligvis dæmpet og behersket ros, når hunden opfører sig korrekt.

Igen er det overvejende sandsynligt, at hunden en overgang bliver noget nedtrykt, men man bliver ved, indtil den bærer sin apport helt korrekt.

Herefter begynder vi at træne apporteringen af udkastede og udlagte dummyer, men konstant er føreren opmærksom på, at hunden apporterer korrekt. På et tidspunkt udskiftes apportbukken eller dummyen med en kold gammel due, som man lader hunden apportere fra hånd og gradvis også på afstand. Lykkes denne øvelse også, indføres gradvis andre former for

apportemner, men i samme øjeblik hunden viser tendens til hårdhændet behandling af vildtet, vender man atter tilbage til grundskolens principper.

Det er ikke den mest spændende form for jagthundearbejde, men får man som belønning en egnet apportør, er det rigeligt prisen værd. Og alternativet er jo, at man ingen jagthund har.

Stress spiller en væsentlig rolle

Når unoderne med mishandling af vildt ofte bliver begået af hunde, som kommer i nye og uvante omgivelser, og der ligeledes er en tendens til, at de indtræffer i forbindelse med store og fysisk krævende prøver og jagter, er der for mig ingen tvivl om, at stress spiller en væsentlig rolle.

Den unge hund, der måske kun i begrænset omfang har været trænet sammen med andre hunde, udsættes pludselig for fremmede artsfæller og fremmede mennesker.

Der bliver måske fældet meget vildt, og måske (knald)apporteres der af de andre hunde i flæng. Set fra en ung hunds synsvinkel vil det hele meget hurtigt komme til at virke kaotisk og overspændt. Den samler måske nedskudte fugle op, men kaster dem igen, når andre fældes. Andre

